

Въ тоя моментъ, обаче, се случи нѣщо наистина страшно. Моторътъ скръцна два пѣти и спрѣ, а аеропланътъ се обърна нѣколко пѣти въ въздуха и полетѣ надолу. Който и да бѣше на Мешково мѣсто, щѣше да изгуби ума си отъ страхъ, но Мешко, който е прекаралъ толкова страшни случки въ живота си, и тоя пѣтъ не се стресна, а пипна здраво кормилото и накара аероплана да почне полета, полета да слиза къмъ земята. Но нещастията идѣха едно следъ друго. Мешко съ ужасъ видѣ, че се спуща право надъ разпѣненото море, по което плуваха голѣми ледени плочи.

— Свършено е съ мене! — извика Мешко, но вмѣсто да изпусне кормилото и се прекръсти, за да си вземе сбогомъ отъ тоя свѣтъ, той още по-здраво стисна кормилото и накара хвърчащата си машина да кацне върху единъ отъ плуващитъ ледове.

Аеропланътъ се наклони, удари се о леда, едното му крило отхвъркна чакъ въ водата и потъна въ синитѣ дълбочини на морето. Зашеметенъ Мешко се измъкна отъ аероплана, изправи се на крака и устѣи, че ледътъ се люлѣе заедно съ него. Наоколо се виждаха само голѣми и малки ледени острови, които плуваха по морската ширъ, и на единъ отъ тѣхъ бѣше кацналъ Мешко.

— Ехъ, — въздъхна си той, — отъ тукъ само по чудо ще мога да се спася!

(Ще продължи въ следнитѣ книжки)

Николай Фоль

